

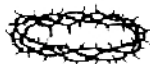
Dievs, apžēlojies,
jo mēs esam grēcīgi!

Marts, 2024 Nr. 3(130)

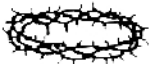
Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas rindkopa

Vismīļie draugi! 14.02. esam uzsākuši Lielā Gavēņa 40 dienu cīņu ar mūsu grēkiem, netikumiem, slinkumu un garīgo vienaldzību. Cilvēka nīkākais ienaidnieks ir viņa iekšējais cilvēks, kas nosaka katra cilvēka individuālo rīcību un uzvedību attiecībā ar līdzcilvēkiem un Radītāju. Ja šis iekšējais cilvēks kļūst lepns, ļauns, varaskārs un vardarbīgs, tad arī ārējais cilvēks tiek pakļauts viņa ietekmei. Mums ir jāuzvar šo ienaidnieku, lai mēs atkal atspoguļotu Dieva bērnu godību, ko esam saņēmuši Kristībā. Gavēņa laiks lieliski noder cīņai ar mūsu grēcīgo dabu, kura vienmēr simpātizēs grēkam. Aicinu nepadoties ļaunumam, kas kā lauva mums uzglūn un pie mazākas izdevības uzbrūk, bet varonīgi iet pretuzbrukumā, līdzīgi kā varonīgā Ukrainas tauta jau 2 gadus aizstāv savu zemi pret ļauno Krievijas demonoīdu nemitīgiem uzbrukumiem. Atcerēsimies, ko Jēzus mums vienmēr atgādina: “Ja Dievs ir ar mums, kas var būt pret mums?” Turēsimies pie Kristus, jo Viņš uzvarēja pasauli un grēku: Viņš arī mums palīdzēs uzvarēt mūsu iekšējo ienaidnieku un sakaut arī ārējos ļaunos spēkus, kas apdraud Eiropu. A.S.

Lai ir slavēts Jēzus Kristus!

Esam Lielā gavēņa laikā. Katram no mums ir apņemšanās, kāds nodoms, kuru apzinīgi cenšamies pildīt. Vienam tas izdodas veiksmīgi, citam ne pārāk. Kāda paziņa man pavēstīja, ka apņēmusies mēnesi izvairīties no strīdiem ar dzīvesbiedru. Ļoti sarežģīta apņemšanās, es nodomāju. Ja mēs apņemtos visu gavēņa laiku nekašķēties ar mūsu pusaudžiem, diez vai mums tas izdotos. Jā, mūsu laikos šķiet visgrūtāk atteikties, izvairīties no konfliktiem, aizvainojumiem, kliegšanas, savas nepatikas izrādīšanas. Mēs esam nervozi, un kāpēc gan lai mēs tādi nebūtu? Kari, visatļautība, bedraini ceļi, plīstoši vilcieni, bezgalīgas rindas pie ārsta, nekontrolējamas elektrības cenas, tas viss tiešām dara nervozu. Saprotams, ka varam daudz gudri spriedelēt par to, ka mēs neesam vainīgi, ka apstākļi mūs spiež kļūt nejūtīgiem, ka mūsu vienaldzība un agresija ir tikai tāds aizsargmehānisms, lai pasargātu sevi no ārējo faktoru ietekmes. Ja cilvēks negribēs saskatīt trūkumus sevī, tad vienmēr spēš atrast kādu vainīgo ārpusē. Uz to mēs esam lieli meistari! Tomēr visam ir savas robežas. Dažkārt šķiet, ka daudzi dzīvo kā tādi “viendienīši”. Bērni vairs neciena skolotājus, transportā tikai retais pusaudzis pieceļas, lai palaistu apsēsties vecāka gada gājuma cilvēku. Jauniešiem nav motivācijas izglītoties, būt pieklājīgiem un ievērot kaut minimālas uzvedības normas. Vecāki ir pārguruši un no bērniem atpērkas ar kabatas naudu. Laulātie vairs necinās par laulību un padodas pie pirmajām grūtībām.

Mums tik ļoti pietrūkst šī tuksneša. Dzīvojam kā skudru pūznī, cīnāmies par izdzīvošanu. 40 vientulības dienas, bez kņadas, bez mums ierastās vides, vai mēs kaut uz vienu dienu spētu no šī visa atteikties un pabūt

tuksnesī divatā ar Pestītāju? Caur pilsētu trokšņiem un konfliktiem mēs arvien klusāk dzirdam Viņa balsi. Tas ir tik skumji. Mēs skrienam, esam ierauti šajā straumē, kas mūs un visu civilizāciju ved pretī kraujas malai. Kaut mēs spētu apstāties, novirzīties no šī iznīcības ceļa un pavadīt laiku tuksnesī... - tikai smiltis, saule, debessjums un Pestītājs. Prom no pasaulīgā trokšņa, prom no visa, kas traucē mums saklausīt Glābēja balsi.

Svētīgu Gavēni, mīļā Lielvārdes draudze! Lai izdodas izpildīt jūsu apņemšanos!

Rita+Jānis Ķepuri

Gavēņa svētīgais laiks

Ar siltiem saules stariem nāk pavasaris. Putojoša ūdens straume meklē ceļus uz upi, pa ceļam mēģinot sīkos gabalos sašķelt draudīgos ledus blāķu nocietinājumus. Veikalu plauktu pirmajās rindās savu vietu ieņem sēklas un dārznieku lietas, it kā netīšām atgādinot, ka pašu audzētais ir vislabākais un garšīgākais. Dārzos un parkos ienāk lielāka rosība. Par pirmo saulaino, pavasarīgo svētdienu priecājas gan mazie, gan lielie. Daba pati mudina mainīties un kļūt labākiem un skaistākiem.

Gavēņa laiks mani aicina pārdomāt, kā es varu mainīties un pilnveidoties. Šis laiks mani aicina piecelties no ērtā dīvāna, atteikties no datora vai citiem gadžetiem, bet tai vietā gavēt, lūgties un veikt labos darbus. Kā ierasts, sāku savu pārmaiņu ceļu Pelnu trešdienā, gavējot tikai ar ūdeni. Tas deva spēku iet tālāk. Es palūkojos it kā uz sevi no malas. Sākumā mainīties nekad nav viegli. Vieglāk ir kritizēt citus. Tad apradu ar domu, ka vilinošā vēlme meklēt vainu citos jānomaina ar iespēju atrast īsto cēloni. Tā, analizējot katru konflikta situāciju, varēja ieraudzīt, kur šajā brīdī bija mana vaina. Nedaudz apmulstu, pie šādas paškritikas ir tik daudz ko sevī mainīt. Vai es to maz spēšu izdarīt šīs dzīves laikā? Bet jāmeģina. Jāsāk pamazām, tad jau lietas pašas aizies pareizā virzienā un apjomā.

Vēl man noteikti palīdz, ja gavēņa laikā izstaigāju Krusta ceļu. Lūgšanās domāju par savu ģimeni, draudzi, par mieru pasaulē. Kopīgā lūgšanā rodas spēks. Tas dod vielu pārdomām un arī vēlmi mainīties pareizā virzienā. Jāprot tikai ieklausīties un novērtēt, kas tieši šodien man noteikti jāizdara.

Liels palīgs un pamācība atrodas, lasot Evaņģēliju. Šoreiz apstājos pie jautājuma, ko uzdeva Jēzus saviem mācekļiem: “Bet par ko jūs Mani uzskatāt (Mt 16,15)?” Šo jautājumu Viņš uzdeva, izskaidrojot gaidāmos Lieldienu notikumus kopā ar Krusta un ciešanu ceļu. Nespēju izteikt savu apbrīnu par katru Bībelē minēto spēcīgo vārdu. Tur pat arī minēts, ka Jēzus deva varu Pēterim un viņa pēcnācējiem priesteriem būt par Baznīcas pamatu. Skaidri norādīts, ka Kristus Baznīcai saskaņā ar Jauno Testamentu būs jāpastāv līdz pasaules galam. Šajā pašā nodaļā zīmīgi, ka apustulis Pēteris centās atturēt Jēzu no Krusta ceļa, bet tika asi noraidīts.

Šeit es varētu līdzībās vērst šo sarunu, uzdotot

jautājumu, vai esmu noliegusi, aizrādījusi, ignorējusi vai nevēlējusies pildīt sava priesterā teikto? Atceros, ka vēl pāris gadus atpakaļ mana dalība Krusta ceļā bija kas neierasts, varētu pat teikt, nesvarīgs pasākums. Man prieks, ka šodien esmu tapusi gudrāka. Man vairs nav jāatgādina, ka tas ir mans atīrīšanās ceļš. Mana apņemšanās ir turpināt sevi sakārtot un pilnveidot ar garīgo bagātību, ko dot Evaņģēlijs.

Gavēņa laiks ir atturēšanās laiks. Ar katru gadu jo vairāk es esmu pārsteigta, cik daudz pozitīvu pārmaiņu tas ienes manā ikdienā. Cik vērtīgas lietas un jauninājumus tas ienes manī. Rodas gandarījums. Sirds gavilē. Kristus Augšāmcēšanās diena sagādā man patiesu prieku. Vēlos neapstāties, atverot savu sirdi Dieva Vārdam, jo tas spēj atklāt vēl vienu patiesību par mani.

Sarmīte Zoltnere

Dievs, apžēlojies, jo mēs grēkojam pret Tevi...

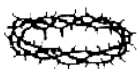
Šajā nemiera pilnajā laikā, kad izplatās nesaticība un kari starp tautām, man atāust atmiņā tās tālās Otrā Pasaules kara dienas.

Esmu piedzimis pirms kara, un tagad šis karš Ukrainā atsauc bērnības atmiņas. Dzīvojam netālu no austrumu robežas, un tuvākā baznīca bija Asūnē, astoņus kilometrus no mūsu mājām. Tajā laikā nebija mašīnu, un arī velosipēds bija retums. Katrai ģimenei bija savs zemes pleķītis, ko apstrādāja ar zirgiem. Pa nedēļu visi darbi ar Dieva palīdzību bija padarīti, bet svētdiena bija veltīta Dievam. Nekur neredzēja, ka kāds strādātu svētdienā. No rīta cilvēki ātri apkopa lopus un kājām steidzās uz baznīcu. Zirgus reti kad iejūdza, jo arī tiem bija svētdiena, bija jāuzkrāj spēki nākamās nedēļas darbam. Mūsu sādža bija liela, pavisam deviņpadsmit saimniecības. Mūsu māja bija sādžas vidū, un gar māju gāja ceļš uz kaimiņu sādžu. Svētdienās tie ļaudis, kuri palika mājās un neaizgāja uz baznīcu, sapulcējās mūsu mājā, un sākās lūgšanas Dievam.

Šis karš Ukrainā atsvaidzināja atmiņā šos vārdus: “No mēra, bada un kara pasargā mūs, Kungs un Dievs!” Visi dzīvojam saticībā un mierā. Nevarējām iedomāties, ka arī mūža nogalē būs jālūdzas debesu Tēvam ar tādiem pašiem vārdiem: “Dievs, uzklausi mūsu lūgšanas un dāvā mieru pasaulei! Lai cilvēki atgrieztos pie Dieva, lai izbeigtos nevainīgu cilvēku un bērnu slepkavošana! Lai atdzimtu ticība un Dieva mīlestība, jo bez Dieva pat mats no galvas nenokrīt!”

Ļoti sāp sirds, ka mēs, lielvārdieši, to nesaprotam un neizmantojam šo žēlastības laiku savas dvēselītes glābšanai, nenākam uz mūsu skaisto dievnamu lūgties piedošanu Dievam par mūsu kristiešu nolaidību. Reti kur ir dota tāda iespēja, ka dievnams daudziem ir tik tuvu mūsu mājām, ka mums ir savs prāvests, kuru Dievs ir apveltījis ar skaistu balsi, ka mums ir sadrukātas lapas ar lūgšanu un dziesmu tekstiem, kuras dievkalpojuma laikā tiek izdalītas draudzei, lai mēs visi varētu vienoties kopīgā Dieva, debesu Tēva slavēšanā. Glābsim savas dvēselītes, jo pienāks tā diena, kuru vismazāk gaidām, kad būs jāstājas Dieva priekšā. Mēs visi esam tikai mirstīgi cilvēki.

Novēlu visiem Dieva žēlastībām bagātu šo Gavēņa laiku!

Antoņina Ratnieks

“Lūdziet, tad jums taps dots!” (Lk 9,10)

Cik bieži mēs dzirdam šos vārdus, bet ne vienmēr

mūsu lūgšanas ir patiesas, īstas un dziļas.

11. februārī – Vispasaules slimnieku dienas Misē Lielvārdes katoļu draudzē iedomājos par manas mamma ticību un lūgšanām. Visu savu dzīvi, neskatoties uz sabiedrības uzskatiem, viņa piekopa dziļi katolisko dzīvesveidu - nevienam ticību neuzspiežot, nekurnējot par savu dzīvi, pieņemot otru cilvēku ar visām vājībām, lūdzās par katru satikto cilvēku un pateicās Dievam par katru nodzīvoto dienu.

No baznīcas atgriezās ar gaismu un prieku, nenesot nevienu, nespieda apmeklēt baznīcu, tikai aicināja, bet pati klusībā lūdza Dieva žēlastību dāvat mums patiesu ticības dāvanu. Ģimenē valdīja miers, mīlestība un savstarpēja palīdzība. Mēs ar māsu nekad nesūdzējāmies par veselību – mācījāmies, sportojām, strādājām fiziskos lauku darbus.

Pēkšņi astoņpadsmit gados es nopietni saslimu (ārsti man paredzēja dzīvot pāris gadus) un slimību piecpadsmit gadus. Dakteri Krāslavā, Daugavpilī un Rīgā konstatēja neārstējamu sirds kaiti un neļāva pat mācīties augstskolā. Mamma panāca atļauju mācīties tikai pedagoģiskajā augstskolā. Trešdaļu no šiem dzīves gadiem pavadīju slimnīcā. Studiju gados jaukālais laiks bija eksāmenu sesijas, jo tad dakteri mani atbrīvoja uz veselu dienu no slimnīcas. Tikpat pēkšņi atveseļojos....

Manu veselību varēja izlūgt no Dieva tikai mamma, kura vienmēr lūdza par mūsu veselību, ticību un mīlestību. Dievam viss ir iespējams. Taču mēs ikdienā aizmirstam pateikties par dzīvību, par visu skaisto, kas ir bijis mūsu dzīvē, par vecākiem, par cilvēkiem, ko Dievs ir sūtījis mūsu ceļā. Neprotam pateikties par prieku, par draugiem, ģimeni, mieru un mīlestību.

Es katru brīdi esmu Dievam pateicīga par dzīvības dāvanu, garo mūžu, par saviem gādīgajiem vecākiem, kuri jau septiņpadsmito gadu ir mūža mājās. Esmu pateicīga Dievam par savu ģimeni, vīru, bērniem, mazbērniem.

Antija Vēvere

+++++

Mans rožukronis

Viņa bija sīciņa, kalsna būtne, sausu, grumbainu seju ar vienmēr spītā sakniebtām lūpām, dzidrām zilpelēkām acīm, sirmām uzacīm, kas tāpat kā lūpas bija spītīgi savilkta. Sirmie mati tika rūpīgi paslēpti zem linu lakatiņa, balta ar mazām, zilām puķītēm, to viņa nēsāja ikdienā, jo “pliku” galvu apkārt staigāt bija nepiedienīgi, pat neglīti. Viņai bija savi principi, kas stipri atšķīrās no tā laika morāles, kad bērni skraidīja apkārt ar “sarkanām lupatām ap kaklu”. Tās “lupatas” bija viena no viņas skarbajām asprātībām, kas reizēm bira kā no pārpilnības raga.

Reiz, kad pa mājām staigāja ciema padomes izpildvara, lai pierēģistrētu, kādi lopi tiek turēti, visus mājniekus: tēti, mammu, tanti un pat mani, bargi nopratināja, vai ir viss tā, kā drīkst būt, vai nav kaut kur paslēpts kāds lieks sivēns, tante visu laiku smīkņāja. Pašās beigās, kad ciema padomes sievas noprasiņa stingrā balss tonī: “Nu! Tad jums nekādu lopiņu vairāk nav?” - tantīte spēra vaļā: “Ir, ir!” Un, ieturējusi teatrālu pauzīti, kuras laikā padomju sievas priecīgi salecās un tvēra rokās savus zīmuļus, paziņoja: “Mums vēl divi kaķi ir! Tos arī pierakstiet!” un sāka smieties.

Lielu jautrību viņai sagādāja notikums skolas rudens krosa sacensībās. Skolēnu skriešanās notika aiz Dubnas upes uz vecā ceļa, kuram blakus ganījās Lazdānu govjs. Laikam jau ne bez palaidnīgu roku palīdzības govslaps

tika brīvsolī, apēda manu pionieru kaklautu un jau ķērās pie Janča jakas, bet pēdējā brīdī tika savaldīts un piesiets. Tantīte smējās, vēderu turēdama, manu stāstu klausīdamās – Lazdāni tagad dzers sarkanu pienu...

Viņa bija mana vectante, vectētiņa pusmāsa Vilmane Zola, kura dzīvoja pie mums, lai palīdzētu maniem vecākiem tikt galā ar bērnu, sivēnu un citiem saimniecības darbiem.

Bez ikdienas kokvilnas “skusteņa” Zolai bija skaists zīda svētdienas lakats, kurš tika siets galvā, ejot uz Baznīcu. Par spīti laikmeta divkosīgajai morālei viņa ticēja Dievam stingri un nelokāmi un to nekad nenoliedza, pat ne aiz bailēm. Svētdienās un Baznīcas svētku dienās vienmēr devās uz Vārkavas Vissvētākās Trīsvienības Romas katoļu baznīcu, kas bija turpat blakus mūsu mājai, šķīra vien ābeļdārzs. Es gaidīju tantīti pārnākam, dažreiz pat skrēju pretī. Mums bija noslēpums; viņa teica: “Es tev došu tagad svētību!” un noskūpstīja mani uz pieres.

Pat tagad acu priekšā uznirst aina, kā viņa nāk no baznīcas gar ābeļdārzu, gar upes līci lejā no pakalna, tad atkal pakalnā augšā, kur es jau skrienu viņai pretī. Saule lej savu mirdzumu pār pureņu zeltā degošo līča pļavu, Dubnas zili dzidrie ūdeņi reizēm paviz aiz ievu puduriem, bet siltais vasaras vējiņš rausta viņas svētdienas zīda lakata stūrus, un tumšzilā kleita ar mazajām, baltajām puķītēm plandās vējā, iekļaujot kalsno augumu. Viņa smejas, bet es atkal saņemu svētību.

Atceros arī to, cik stingri viņa ievēroja gavēni – krūzīte ar rupjmaizi, sīpoliem, ūdeni un “oļeju” pusdienās, no rīta un vakarā silts ūdens ar rupjmaizi. Man, kā jau ziņkārīgam bērnam, vienmēr gribējās visu pagaršot. Trinos viņai apkārt tik ilgi, kamēr dabūju karoti ar gavēņa pusdienu devu, ko sauca “murcovka”, un pē! ... man negaršoja. Tomēr tūlīt sekoja mammas noteikums, lai es tikai nedomājot stāstīt savām skolas draudzenēm, ko mūsu tante ēd. Uz to sekoja tantītes spītīgais teiciens: “A, kū gribiešu, tū i ieššu! Maņ jī maizi nacap!”

Zola nebija skolā gājusi, lasīt mācēja tikai baznīcas grāmatā, kur no galvas atcerējās katru lūgšanu, katru sv. Mises vārdu un katru garīgo dziesmu. Ik vakaru viņa “skaitīja pātarus”, skaitīja rožukroni, virpinot pirkstos tās zilās krellītes.

Man acis dega un nagi niezēja, jo gribējās dabūt rokās skaistās, zilās krellītes, bet nekā. Dārgums tika rūpīgi slēpts no mazajiem, plēsonīgajiem pirkstiem, un tikai retu reizi man ļāva rožukroni uzmanīgi paņemt rokās. Tas bija viņas lielākais dārgums, kuru Zola bija iegādājusies svēceļojuma laikā Aglonā.

Rožukronis ir jau gandrīz 100 gadus vecs, bet košās, debesszilās krellītes nav zaudējušas savu mirdzumu. Zilā emaljā ietvertais Jēzus sudraba krustiņš, svētās Faustīnes un “Divine Mercy” (Dievišķās Žēlsirdības) medaljons viegli iegulst man pirkstos, šķiet maigs Viņa žēlastības spēks ieplūst sirdī. Svētās Faustīnes medaljonu man no Itālijas atveda draudzene un studiju biedrene Solvita, kura arī ir jau aizgājusi mūžībā.

Man patīk ņemt rokā šo rožukroni, virpināt to pirkstos, skaitīt “Esi sveicināta...”, pētīt medaljonu ar svētās Faustīnes reljefu un Dieva Žēlsirdības gleznas attēlu otrajā pusē. Mani aizkustināja svētās Faustīnes, 20. gadsimta, t.i., mūsdienu izcilākās mistiķes biogrāfija; īsā, bet garīgi ļoti piesātinātā dzīve.

Viņu dēvē par Dieva dāvanu mūsdienu cilvēcei, jo ar savu dzīvi, darbiem, vārdiem un lūgšanām sv. Māsa Faustīne Kovaļska apliecināja dzīvā Dieva žēlsirdību pret katru cilvēku. Viņa, kura sarunājās ar Jēzu, saņēma atbildes uz jautājumiem, kas bija ļoti svarīgi daudziem kristiešiem, dažreiz nāk sapnī, kad esmu par kaut ko satraukusies, norūpējusies un mans miegs ir ļoti nemierīgs. Kādu laiku es nesapratu, kas ir viņa, kas ar savu parādīšanos pārtrauc manus murgus, bet, rūpīgi apskatījusi medaljonu, pazinu savu Sargeņģeli.

Paldies, tantīt, ka aizejot mūžībā pie saviem mīļajiem un kara laikā zaudētā bērniņa, novēlēji man savu lielāko dārgumu! Ticu, ka debesu valstībā tu iegāji caur Dieva žēlsirdības vārtiem.

Rita Bobkova

Par sirdi un sirdspukstiem

Teologs un valodnieks Georgs Mancelis ir rakstījis: “Savu tiesnesi tu nēsā savā azotē – ieklausies!” Par dažādiem sirds aspektiem nesen klausījāmiešies Ogres bibliotēkā Lias Gulevskas grāmatas “Sirdspuksti” atklāšanas svētkos. Nezinu, vai vēl kur ir bijusi tik pārdomām bagāta saruna par sevi, sirdi un dvēseli. Sarunu vadīja pati šīs grāmatas sastādītāja Lia, kura ir vērojusi tuvumā Romana Lāča veikto sirds pārstādīšanas operāciju un izveidojusi grāmatu par šo sirds ķirurgu “Cilvēks veltī savu dzīvi tam, kam viņš tic.” Bet šoreiz par Lias grāmatas “Sirdspuksti” atklāšanu.

Zāle Ogres bibliotēkā bija pārpildīta. Klausītāju vidū redzēju arī priesteri Modri Lāci. Tad ienāca arhibīskaps Zbignevs Stankevičs, Zinātņu akadēmijas prezidents un mākslas vēsturnieks Ojārs Spārītis, dziedātājs Viktors Lapčenoks, sabiedriskais darbinieks Patriks Grīva un grāmatas veidotāja Lia Gulevska, kura sāka sarunu. Dzīvē daudz kas notiek it kā nejauši. Arī Viktors pastāstīja, ka skolā bijis aizrāvis ar sportu un citiem pasākumiem. Tad bija zvans no Raimonda Paula – “Atnāc, jāpaklausās, kā tu dziedī,” un dzīve mainījās. Viktors lieliski nodziedāja “Elēģiju” bez pavadijuma un notīm.

Stankeviča kungs pastāstīja, ka iepazinis Ogri, būdams skolēns un piedalīdamies sporta pasākumos. Vēlāk, kad izmācījies, strādājis par inženieri. Tad sajutis nemieru un sirds balss aicinājumu mācīties par priesteri. Sirds ir vieta, kur atrodas cilvēka esamības kodols - vieta, kur cilvēks jūt un izšķiras par labu vai ļaunu, teica arhibīskaps. Viņš skaidroja un analizēja arī trīs sirds dimensijas un skaidroja sirdsapziņas balss noskaņošanu.

Savukārt mākslas zinātnieks Ojārs Spārītis ar video palīdzību radīja un stāstīja par sirdi Latvijas sakrālajā mākslā – tur sirds redzama uz logu slēģiem, citur - ērkšķos pie biktskrēsla. Sirdis - liesmojošas un vienkāršas ziedu vai ērkšķu vainagos pie galvenajiem altāriem. Sirds ir emociju centrs, alka pēc mīlas. Ir arī sirdis “naida pilnas.” Pamazām saruna novirzījās pie Kārļa Zemdegas radītā Raiņa kapa pieminekļa. Biju pārsteigta, kad Ojārs Spārītis pateica, ka tur Kārlis Zemdega ir simboliski parādījis Kristus augšāmcelšanās ainu. Otrs Rainim veltītais Zemdegas piemineklis Esplenādē rāda Kalnā kāpēju sēžam jau debesu godībā. Man tas bija pārsteigums. Laikam vēriņāk jāskatās mākslas darbos un jāmeklē rakstos.

Anastasija Neretniece

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes draudzē martā Lielajā gavēnī

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā
Sakramenta uzstādīšana,
adorācija un Rožukronis;
10:40 – “Rūgtās asaras”
dziedājums; **11:00** – Sv.
Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un
sestdienās: sv. Mise pl. **18:00**.

Krustaceļš: trešdienās, piektdienās un sestdienās
(draudzes Krusta ceļš) pl. **17:00** pirms sv. Mises.

01.03. — Mēneša pirmā piektdiena:
Jēzus Sirds dievkalpojums pēc sv. Mises pl. **18:00**.

07.03. — mēneša pirmā ceturtdiena: sv. Mise
pl. **18:00** par visiem dzīvajiem draudzes locekļiem.
Pēc sv. Mises - Svētā stunda.

19. martā — sv. Jāzepa svētki:

18:00 — svinīgā sv. Mise.

Lielās nedēļas dievkalpojumu kārtība

24.03. – Kunga ciešanu jeb Palmu/pūpolu svētdienā
pl. **11:00** — sv. Mise ar palmu/pūpolu
svētīšanu un procesiju.

*Ziedojami Rīgas Garīgā semināra
uzturēšanai!!!*

28.03. – Lielajā Ceturtdienā:

pl. **18:00** - Kunga Pēdējo vakariņu sv.
Mise ar kāju mazgāšanas ritu un Vissv.
Sakramenta pārņemšanu.

29.03. – Lielajā Piektdienā (jāievēro **STINGRAIS
gavēnis!**): pl. **13:15** - Krustaceļš.
pl. **15:00** - **Kunga ciešanu
dievkalpojums.**

30.03. – Lielajā Sestdienā:
pl. **11:00** - **Sāpju Mātes stunda.**

Kunga Augšāmcelšanās Lieldienu svētdienā:

31.03. – pl. **0:00** - **Lieldienu Vigīlija svētajā naktī**
(galvenais Lieldienu dievkalpojums!):
uguns, ūdens un Lieldienu maltītes
pasvētīšana; adorācijas nakts līdz rītam.
pl. **7:30** – Lieldienu Rīta slavas dziesmas
(*Laudes*);
pl. **8:00** – **Kristus Augšāmcelšanās svētku
procesija; Kunga Augšāmcelšanās svētdienas Dienas
Mise** ar Lieldienu maltītes pasvētīšanu.

Pazemīgi lūdzam ziedot rēķinu apmaksai!!!

Ziedošanu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,

Reģ. Nr. 90001080360

SEB Banka, Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

*Sirsnīgi sveicam dzimšanas dienā:
Aleksandru Buturoviču (10.03.); mūsu
ērģelnieci Eviju Persidsku (20.03.);
Aleksandru Kozlovski (24.03.); pr.
Rolandu Kairišu 50 gadu jubilejā (25.03.);
Mariju Stepiņu no Ogres (25.03.); Jāzepu
Tarvidu (27.03.) un citus!
Visus draudzes Jāzēpus mīli sveicam debesīgā
Aizbildņa sv. Jāzepa svētkos 19.03.!*

**Sveiciens visām draudzes sievietēm un
avīzītes lasītājām Starptautiskajā
sieviešu dienā — 8. martā!**

**Rīgas arhibīskapa Zbigneva Stankeviča
lūgšana par mieru Ukrainā**

*Kungs, mūsu Dievs, tu uzklausi Mozu, kad viņš
Tev lūdza piedošanu par savas tautas grēku. Uzklausi
arī mūsu lūgumus pēc miera un cerības ukraiņu
tautai. Savā spēkā stiprini visus dievbijīgos ļaudis, kuri
ar darbu un lūgšanu stāv Dzimtenes sardzē. Ar savu
vareno roku sargā Ukrainu, sūti savus eņģelus tai
palīgā un dari, lai pēc iespējas ātrāk tiktu izbeigta
vardarbība un postīšana. Lai uzbrucējs atminas Jēzus
Kristus vārdus: “Visi, kas tver zobenu, no zobena ies
bojā. (Mt 26,52)”*

*Varenais Dievs, Tev nekas nav neiespējams. Dari,
lai visi agresijā iesaistītie un ieinteresētie šī konflikta
eskalācijā, apzinās sava nodoma ļaunumu. Uzklausi
savu dēlu un meitu saucienus pēc palīdzības. Neļauj
iet bojā nevainīgiem cilvēkiem, pasargā bērņus un
sirmgalvjus, neļauj izpostīt ģimenes. Nepieļauj, lai
nežēlīgais uzbrukums radītu nedziedināmas brūces
jauno cilvēku sirdīs.*

*Miera Karali, mēs zinām, ka nevaram palauties uz
saviem ieročiem, bet tikai uz Tevi. Tavās rokās ir
uzvara un sakāve. Nostiprini mūsos ticību, cerību un
mīlestību, lai ar gara spēku varam uzvarēt naidu un
nemieru mūsu sirdīs. Mūsu Dievs ir teicis: “Kas
palaujas uz Kungu, tie dabū jaunu spēku. (Is 40,31)”
Jo Viņam pieder Valsība, gods un vara mūžīgi. Dievs,
svētī Ukrainu!*

Kristus Krusta ceļš

Mums Pelnu diena atgādina,
Kad sācies Kristus Krusta ceļš:
Vientulībā, gavēšanā,
Sāpēs, asins izliešanā.

Deg nodevības skūpstis uz vaiga,
Ļaunums tiesas namā staigā.
Kaut Pilāts vainas neatrod,
Kristum krustā — nāves sods.

Dzeloņkronis galvā dzēla,
Smago krustu plecos cēla.
Zem krusta Kristus trīskārt krita,
Viņu zaimoja un sita.

Nāves sāpes Kristus cieta,
Kad izgērbtu pie krusta sita.
Krustā pienāglots Viņš mirst,
Ar šķēpu cauri durta Sirds.

Valērija Kalve

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
(mob.t.:29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv);
www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica

